Ч. 122. Четвер 13 червня (31 мая) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа угоди. — З Угорщини. — Криза в Сербії. — Події в Росиї).

З Будапешту доносять, що на вчерашній конференциї австрийских і угорских міністрів що до угоди обговорювано головно справу спільної ренти як також жадану Угорщиною охорону для поодиноких родів вина, головно же для вина токайского. Говорять, що в справі ренти прийшло до якогось зближеня.

Палата послів угорского сойму вела вчера дальшу дискусию над службовою праґматикою зелізничої служби. Мадярскі посли спротивили ся жаданям Хорватів, вказуючи на те, що також міністер війни був би противний заведеню хорватского язика в зелізничій службі. Хорвати посли Мазуранович і Супілть промавляли по хорватски.

Neues Wiener Tagblatt доносить, що Цісар приспішив свій виїзд з Будапешту виключно лише задля родинних причин. Натомість мадярскі часописи кажуть, що в будапештеньских політичних кругах заволоділо пересьвідчене, що розходило ся о справу ґарантиї конституциї. Президент кабінету др. Векерле мав зажадати від Цісаря, аби в часї свого побуту в Будапешті дав угорскому правительству передвступну санкцию до внесеня закона о конституцийних запоруках. Цісар уражений таким упертим жаданем відмовив і постановив зараз від'їхати. Здаєть ся однако що правдивим єсть донесене Neues Wiener Tagblatt-у. Перед від'їздом Цісаря з Будапешту мав гр. Андраші авдиенцию, котра протягнула ся дуже довго. Що було предметом авдиенциї покищо незвістно.

Кабінет Пасича подав ся до димісиї. Упадок Пасича, котрий подав ся до димісиї разом з міністром внутрішних справ Протичем, що потягло за собою димісию цїлого кабінету, єсть наслїдком заїлої опозициї молодо-радикалів против Пасича. Пасич хотів знівечити роботу молодо-радикалів і тому предложив, щоби цїлий кабінет подав ся до димісиї і перетворив ся. Зразу наміряв Пасич розвязати скупштину, а розписуючи нові вибори, предложити палаті новий порядок нарад. Сего проєкту не приняла більшість єго сторонництва, усуваючи в той спосіб ґрунт з під ніг Пасича, котрий мав тепер до побореня не тільки опозицию молодо-радикалів, але і наслідки незгоди, яка вибухла в правительственній партиї. Спір сербского премієра з берлиньским послом Вуїчем ще погіршив ситуацию, виясняючи покутні інтриґи політичні Пасича, котрого одиноким стремлїнем було удержати за всяку цїну правлїнє в своїх руках. Вість зміви правительства не заскочила неожидано послів, котрі вже з'їхали ся до Білгорода на отворенє відроченої перед двома місяцями скупштини. Димісиї Пасича вижидали всї, уважаючи єї за одинокий вихід з тяжкої замотаної ситуациї. Молодо-радикали приготовили навіть на перший день нарад остру демонстрацию против шефа кабінету, що було би викликало так само острий протест в рядах сторонництва більшости. В день перед засїданем скупштини оголошено згаданий проєкт Пасича, за котрого помочию він хотів удержати ся при державній кермі, коштом перетвореня кабінету, розвязаня скупштини і зломаня опозициї зміненим в новій палатї порядком нарад. Однак той плян не найшов підпертя в нї однім сторонництві, а огірчив збільшаюче ся з дня на день число членів опозициї. Упадок Пасича став ся майже державною конечностию. Послідні депеші з Білгорода потверджують вість про димісию кабінету, але також заповідають, що утворене нового міністерства знов буде поручене Пасичеви, котрий в послідній хвили певно приняв услівя опозициї, під котрими она з'обовязала ся залишити обструкциї. Одно з тих услівий єсть навіть звістне: усунене з арени публичного житя теперішного міністра внутрішних справ Протича. — Як в послідній

1)

Пригода Вальтера Шнафса.

(З француского — Ґі де Мопасана).

Зараз від першого дня, як Вальтер Шнафс вступив в рядах німецкої армії на француску землю, уважав себе без перерви найнещасливійшим чоловіком на сьвіті.

Се був випасений грубар, тяжкий в ході і все задиханий; товсті і плоскі в підошвах ноги докучали єму страшенно. Мав притім добродушну та повільну вдачу, без тїни гордости або якоїсь загонистости, був батьком троїх дітий, які обожав, і мужем гарної русявки, за котрої поцїлуями і ріжними проявами подружої ніжности тужив що вечера незвичайно. Любив вставати пізно а класти ся вчасно, їсти без поспіху смачні річи і заливати ся пивом в кнайпі. Впрочім був тої непохитної думки, що все, що уприємнює людске житє, устає з хвилею смерти, і тому носив в глубині серця страшну, якусь вроджену та вимірковану ненависть до всего, що має назву гармат, карабінів, револьверів і шабель, а найбільше до баґнетів, чуючись цїлковито неспосібним орудувати сим оружем так звинно і швидко, аби можна успішно боронити свій величаво розвинений живіт.

Коли під ніч приходилось єму, овиненому плащем, лячи на землї коло хропучих товаришів, довго не давала єму заснути доскульлина думка про своїх, покинених там, далеко... про безліч небезпек, якими була засіяна теперішна єго дорога. Що буде з єго дїтворою, коли він поляже на поли битви? Хто дасть їм їсти, хто їх виховає?... Та й тепер їх положенє зовсім не було сьвітле, бо щоби лишити дома трохи гроший, покликаний під оруже, мусів позатягати довги. Роздумуючи над тим усім, Вальтер часто-густо не міг здержати ся від плачу.

Кілько разів вибирались в поле з імовірностию стрічі з неприятелем, чув зараз в ногах таку безсильність, що лише впасти... Недопускало до сего побоюванє, що тоді цїла армія перемаширувала би єму по хребті. А коли почув свист куль, волосе зі смертельного страху їжило ся єму на цїлій шкірі. Цїлі місяці проводив так серед вічної грижі та тривоги.

Полк, в котрім служив, маширував в сторону Нормандиї. Отже одного дня Вальтер знайшов ся в рядах малого відділу, котрий висланий на звіди, по перешуканю околиці, мав зараз вернути до свого полку. Околиця видавалась зовсім спокійною, нїчо не вказувало, щоби тут з француской сторони готовились до якого опору.

Однак ледви Прусаки зійшли вільним кроком в долину, перетяту впоперек кількома вирвами, нараз задержала їх на місци завзята стрілянина, кладучи від першої сальви яких двайцять людий і в тій самій хвили відділ француских охотників, виринувши з малого як долоня ліску, кинув ся приступом на баґнети.

Вальтер в першій хвили не годен був рушити ся і так здеревів з переляку, що навіть на гадку не прийшло єму втікати. Впрочім зараз зміркував, що буде рухати ся як черепаха в порівнаню зі стрункими Французами, котрі немов стадо кіз садили до него в підскоках. Нараз побачив на кілька кроків перед собою широкий рів, повний хворосту та ріща, присипаного сухим листєм і не застановляючись зовсім, яка може бути єго глубина, скочив в него рівними ногами, так як скаче ся з мосту в ріку...

Пробивши тягаром тїла немов куля грубу верству тернових корчів, які подрапали єму лице та руки, упав тяжко в сидячім положеню на камінистий ґрунт. Відтак підніс до гори очи і крізь отвір, який вивертів своїм тїлом серед галузя, побачив небо. Зрадлива діра могла би легко звернути увагу неприятелів на єго криївку, тому став чим скорше рачкувати в глубину гущавини попід дах з посплїтаного галузя, віддаляючись притім як найосторожнїйше дном рова від місця стрічі. Вкінци, в досить значнім віддаленю задержав ся та сїв, причаєний як заяць, серед високих, сухих бурянів.

Якийсь час було чути гук вистрілів, крики та зойки. Потім воєнний гамір почав слабнути, аж вкінци замовк і знову настав спокій і тишина. Нараз щось коло Вальтера заворушилось. Він скочив як опарений. Однак се був лише малий пташок, що усївши на галузці, зашелестів сухим листєм. Майже годину серце било Вальтерови як молотом з перестраху.

Тимчасом робила ся ніч і наповняла рів темрявою. І що тут дїяти? Що з ним тепер станесь? Коби так вернути до свого полку.... Але як? Куди? А потім знову зачне ся страшне житє журби і тривоги, трудів і мук, яке він від самого початку війни... Ні, нестало єму вже

хвили доносять, король Петро поручив Пасичеви створене нового кабінету. Пасич відмовив і предложив королеви поручене тої задачі Николичеви, котрий єсть міністром віроісповідань. На просьбу Николича король знов обернув ся до Пасича. Тоді Пасич по конференциї з своїм сторонництвом приймив ся за утворене кабінету і перевів ту задачу. До нового кабінету належать всї давнїйші міністри з виїмком Протича.

Петербурский кореспондент анґлїйского Daily Telegraph доносить, що слїдуе: Між Колом польским в думі а Столипином ведуть ся переговори о зближене. Поляки, як зачувати, зрікають ся поки що жаданя, аби заведено в Королївстві польскім автономію. Натомість правительство обовязує ся завести обовязкову науку шкільну в той спосіб, що школа має бути заснована всюди там, де зголосить ся найменше 60 дітий. На кожду школу правительство дає субвенцию в квоті 360 рублїв річно. Наука в першім році буде ведена виключно по польски, в дальших роках також по российски. Крім того правительство годить ся на заведене в Королївстві обмежної самоуправи і на знесене всяких істнуючих доси трудностий, які Поляки стрічають в адмінїстрациї. Здаєть ся, що то послїдне відносить ся до іменованя Поляків урядниками. Поляки в заміну за те зобовязали ся голосувати за буджетом і підпирати правительство в справі аґрарній. — Рівночасно Столипин веде також переговори ідуть дуже пиняво, хоч кадети дуже обмежили свою проґраму.

Новинки.

Львів, дня 12-го червня 1907.

— Цїсарский ювилей. Вчера відбуло ся у Відни засїданє комісиї для обходу 60-лїтного ювилею пануваня Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа. На внесенє віденьского посадника дра Люеґера постановлено предложити міскій радї до ухвали слїдуючі внесеня: 1. Депутация ради міскої під проводом посадника вручить Цїсареви привітну адресу з висказами радости з нагоди ювилею; — 2. місто каже вибити медаль; — 3. рада міста жертвує 10 мілїонів корон на будову шпиталів у Відни; — 4. місто готове жертвувати ґрунт під будову механїчно-технїчної школи промислової, скоро з иншої сторони будуть забезпечені средства на ту школу; — 5. місто постановляє устроїти в 1908 р. привітний поклін шкільної дїтвори перед Цїсарем і 6. в день 1-го грудня 1908 ілюмінацию міста, а в день 2-го грудня ювилейне торжество у всїх школах. — 7. На переведенє тих ухвал визначує ся кредит 1 мілїона корон.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости, що настала зміна що до видаваня річних карт, леґітимаций або абонаментових дванайцятьмісячних карт на віддаль 40 кільометрів в тім напрямі, що від тепер будуть виставляти ся також з важностию від 1 липня одного року до 30-го червня слїдуючого року. Карти же піврічні видає ся в часї від січня до липня з важностию від першого кождого місяця і від 1 жовтня з важностию до кінця марта слїдуючого року. Близших пояснень удїляє „Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних у Львові“ в будинку Дирекциї зелїзниць державних при ул. Красїцких.

— 25-лїтний ювилей своєї дїяльности обходить в сїм році дня 29 червня руске товариство педаґоґічне у Львові. Се велике торжество повинна сьвяткувати цїла Русь, бо-ж се товариство найбільше може заслужило ся, виховуючи в своїх школах та інститутах руску молодїж. Того дня перед полуднем відбудуть ся загальні збори, а пополудни ювилейний вечер, в якім возьме участь виключно молодїж зі шкіл і інститутів рус. тов. педаґоґічного. В проґраму ювилейного торжества входить також привіт від руских товариств. Певно що всї товариства з цїлого краю вишлють своїх делеґатів на се торжество. — Висиланє делеґатів потягає за собою значні кошти, користнїйше було-б, наколи-б всї товариства з цїлого краю вислали лише привітні письма, які-б на вечерї можна відчитати, а гроші, які мали би видати делеґатам на дорогу і всякі телеграми прислали на будову бурси, яку рус. тов. педаґоґічне як-раз в сїм році ювилейнім розпочало будувати. — Нехай ся бурса буде ювилейним даром від цїлої рускої суспільности здвигнена на цїли рус. тов. педаґоґічного в роцї 25-лїтного ювилею.

— Дирекция дївочого лїцея з правом публичрости „Руского інститута для дївчат“ в Перемишли подає до відомости Вп. П. Т. родичам і опікунам, що закінчене року шкільного відбуде ся 27 н. ст. червня. Іспити вступні до кляси приготовляючої і кляс лїцеальних (I—V) можна складати в суботу дня 29-го н. ст. червня о годині 9-ій рано.

— З Коломиї. Загальні збори філїї руского товариства педаґоґічного в Коломиї відбудуть ся дня 29 н. ст. червня (в суботу) с. р. о год. 3-ій по полудни в сали приватної семінариї в Народнім Домі (партер) з отсим порядком дневним: 1. Звіт уступаючого видїлу: а) з дїяльности філїї, б) з бурси педаґоґічної, в) з бурси селяньскої ім. о. Т. Войнаровского, г) з приватних курсів семінарийних. 2. Вибір нового видїлу. 3. Справа будови дому для бурс. 4. Внесеня. — З огляду, що сего шкільного року на перших зборах в грудни явило ся дуже мало членів, так, що треба було збори відложити, просить ся Вп. Членів о як найчисленнїйшу участь.

— Арештоване фальшівника банкнотів. Онгди арештувала віденьска полїция якогось ритівника і єго жінку, котрий фабрикував фальшиві банкноти 50-коронові. До тої пори пустив він в курс 17 фальшивих банкнотів, дуже подібних до правдивих, котрі ріжнять ся лиш тим, що краска серий єсть темнїйша, а букви і числа суть більші як на звичайних банкнотах.

— Конець униї люблиньскої на Високім Замку валить ся. Вчера около 9 год. вечером часть кінця від сторони полянки на просторі яких 20 квадр. метрів звалила ся разом з деревами на полянку. Причиною катастрофи були очевидно доші в послїдних днях, що підмили землю. Нещасливої пригоди не було при тім віякої.

— Ізза чого пішло Мадярам і Румунам! З полїтичних вістий і з телеґрамів знають наші читателї, що в угорскій палатї послів прийшло сими днями до великої бучі і що мадярскі посли кинули ся на румуньского посла Вайду та винесли чи радше викинули із салї засїданя. Було се грубе нарушене посольскої ненарушимости, на яке хиба лиш Мадяри могли здобути ся, бо коли хтось вибраний послом і цїла палата признала єго вибір за важний, то нїхто з якоїсь національної або расової ненависти не має права викидати єго з палати, тим більше, що реґулямін угорскої палати послів накладає кару на того посла, котрий би не бував на засїданях. Справа ще не закінчена, бо не мадярскі посли відгрожують ся бучею і револьверами і може бути, що угорский парлямент стане ся ще місцем небувалих сцен в нїякім парляментї. Длятого не від річи буде тут пояснити, що викликало таку лють Мадярів против Румуна пос. Вайди. Вайда, кажуть обидив цїлий мадярский нарід, бо прочитав в палатї послів румуньский стишок обиджаючий Мадярів. То правда; але пос. Вайда в своїй бесїдї, виголошеній дня 8 червня, доказував до чого доводить пристрастна нетерпимість національна і при тім відчитав стишок мадярского поета Дьорффі'го (Gyorffi) обиджаючий румуньский нарід та румуньску відповідь на него. Стишок Дьорффі'го звучить:

„Завсїгди ви були народом трусів,
Самі не знаєте, звідки ви вайшли,
То однак певно, що ось в сїм краю
Число ви збільшаєте его ворогів“.

до того відваги. Тепер вже не здобув би ся на стілько енерґії, щоби подолїти тяжкі марші і ставити чоло безнастанним небезпекам.

Так щож єму з собою почати? Не міг прецї сидїти укритий в рові, доки війна не скінчить ся. Коби не то, що чоловік мусить їсти, така перспектива остаточно не була би для него дуже прикрою, але на жаль їсти треба конче, їсти день в день. А він тимчасом сам один, при оружю, в пруским мундурі, далеко від тих, що могли би поспішити єму на поміч, в самій серединї ворожої териториї... Дрож єго пронизала.

Нараз прийшло єму на думку: коби так статись бранцем!

Серце затовклось єму на сю думку наглим бажанем, великою, нестримною жаждою: статись францускам бранцем! Бранцем!... То значить мати їду, дах над головою, лїжко, знайти ся далеко від невигід кампаниї, від шабель і куль, від всего, що наганяє страху, у вигідній, добре стереженій вязници. Бранцем!... Що за сон!...

І постановив без проволоки: я дам ся взяти в неволю.

Підніс ся, щоби зараз виконати постанову, не гаючи часу, однак майже в тій самій хвили здержав ся, заскочений несподївано новими побоюванями та думками.

Куди піде дати ся спіймати? Як? Кому? І страшні образи неминучої смерти почали валити ся на єго душу. Пускаючись сам як палець, в своїм кінчастім чаку, в зовсїм незнану околицю, виставив би себе на дуже сумні наслїдки. Колиб приміром стрінув по дорозї селян... На вид Прусака, що іде безборонний, сам один, убили би єго як пса-волокиту. Рознесли би єго на мотиках, вилах, лопатах і косах. Зробили би з Вальтера Шнафса сіканину, стовкли би єго на одну масу, доведені до скаженности своїм погромом.

Колиб так стрітив францускик охотників? Та ватага, що не знає воєнних прав анї війскової дисциплїни, розстріляла би єго неминучо для самої забавки, щоби усьміяти ся з єго лиця, викривленого смертельним страхом. Здавало ся єму, що вже стоїть десь під муром, маючи перед собою дванайцять карабінових цївок, вимірених в свій живіт, а їх малі, круглі, чорні дула глядять на него зловіщо.

Колиж би стрітив правильну францускую армію, єї аванґарда могла би дуже легко взяти єго за пруску передну сторожу, за якогось хитрого та зухвалого вояка, котрий не без укритого пляну пустив ся сам один на звіди, і дали би до него огня без надуми. І вже чув в уяві безладну стрілянину францускик вояків, укритих між корчами, коли він сам тимчасом, сторчачи як пень серед пустого поля, падав незабаром подїравлений кулями як сито. Здавало ся єму, що вже чує, як кулї вбивають ся єму в тїло.

Усїв, пригноблений безмежною розпукою, не бачучи виходу зі свого положеня.

Тимчасом запала чорна, тиха ніч. Вальтер сидїв неповорушно, здрігаючись лише, коли чув тоті незвістні та невловимі згуки, які відзивали ся від часу до часу довкола него в темряві. На шелест заяця, що вилазив з криївки, мало-що не зірвав ся до утечі. Крики сови роздирали єму прямо душу, прошибаючи єго страхом, болїсним як рана. Витріщав зі всїх сил очи і старав ся розріжнити що-небудь в темряві а єго ухам причувало ся що хвилї, що чує недалеко людскі кроки.

По довгих, безконечних годинах тої страшної трівоги замітив вкінци крізь повалу з галузя, що небо пояснїло. Се зробило єму величезну полекшу. Витягнув ся, серце перестало єму товчити ся в грудех, повіки опали і він заснув.

Коли пробудив ся, сонце стояло вже високо, мусїло бути близько полудня. Найменший шелест не мішав понурої тишини піль а Вальтер почув в глубинї свого нутра великий голод.

Зївнув. На спомин смачної войскової кишки слинка набігла єму до рота, однак в тій самій хвили болїсні корчі стиснули єму жолудок.

Підвівшись, поступив кілька кроків, однак був в ногах такий знесилений, що сїв назад і почав застановляти ся над своїм положенем. Зо дві або три години тревало розважуванє всїх „за“ і „против“ і він що хвиля зміняв своє рішенє, чуючись все більше нещасливим.

(Конець буде).

На то відповіли Румуни сподібним стишком:

„Завсігди ви були народом трусів
Самі не знаєте, звідки ви зайшли,
То однак певно, що як чорти в казці
Впали ви колись до сего тут краю“.

Отже сей стишок так дуже озлобив Мадярів, хоч може Румуни ще в більшій мірі могли уважати ся обидженими стишком мадярского поета, котрий їм докучає тим, що они самі не знають звідки прийшли. Що Румуни споконвіку сиділи в тих сторонах, де й тепер, що они мішанці славяньского може навіть чисто руского племени з давними римскими поселенцями і заточниками се історично доказана правда; на се вказують славяньскі слова в румуньскій мові і от хоч би лиш тепер румуньске місто Галац, колись руский Новий Галич. Але Мадяри справді й самі не знають, звідки они зайшли. Всякі заходи їх учених і подорожі ґр. Сеченього та других в глубину Азиї та Китаю в цїли висліджена, де первістно жили предки Мадярів, позістали без успіху і то правда, що Мадяри нині самі не знають, звідки прийшли. А що колишні Угри та Гуну впали як чорти в казі до сего краю, що тепер зве ся Угорщина то також історична правда.

— Хмароломи і тайфуни. З Чікаґо наспіла вість, що через удільні держави Ілїнайс, Індияна і Кентекі пересунула ся страшна туча з хмароломами підчас котрої згинуло множество людий. Туча наробила величезної шкоди. Підчас хмаролому в Ґрінсбурґ (Кентекі) згинуло 15 людий. Рівночасно наспіла вість з Сан Франціско, що ще 30 цьвітня страшний тайфун навістив Каролїньскі острови і острови звані Олеаї. Вихор розбурхав страшенно море, а величезна филя вириваючи пісок з дна моря залила острови і засипала їх грубою верствою піску. Підчас сеї катастрофи згинуло 15.000 людий; лиш на самім однім островци витопили ся всі люди числом 250 душ. Буря тревала через 3 дні. Вихор виривав з корінєм дерева і корчі, а де лиш бухнула вода з моря, там зараз вкривала все грубою верствою піску.

— Смерть убийниці. Свого часу доносили ми, що в Підвисокій снятиньского повіта в ночи з дня 31 мая на 1 червня убили Параска Дідушко і єї донька Доця свого мужа і батька Михайла Дідушка. Причиною сего нечуваного звірства були невзгодини родинні. Параска вдарила — як тепер доносять із Снятина — спячого на печи Михайла пральником по голові, а так приголомшеного стягнула з печи і разом з донькою били єго доти та місили ногами, доки він аж не згинув. Обі убийниці відтак зголосили ся до суду, де їх замкнено до арешту. Доця від першої хвилї, коли єї замкнено, була дуже пригноблена, жалувала свого вчинку і говорила заєдно: „Коби Бог дав, щоби я померла!“ Дня 9 червня не хотїла вже нічого їсти, а о 1 год. по полудни померла. Завізваний лїкар вязничний сконстатував смерть в наслїдок удару серця. Матїр замкнена в другій казні не знає нічого о смерти доньки, позаяк постановлено то удержати в тайнї перед нею.

— Самоубийство. Великої сензацїї наробило у Відни самоубийство промисловця Штумера, котрий з жалю за сином відобрав собі житє. Вчера в білий день на ул. Кертнер, в середині міста, де звичайно буває дуже великий рух відобрав собі житє вистрілом з револьвера на тім самім місци, де згинув онгди єго син, котрого переїхав омнїбус. — В малій хатчині у Львові при ул. Інвалїдів ч. 21 повісив ся вчера на клямці від дверий 70-лїтний Іван Ковальский бувший робітник з млина. Причиною самоубийства була нужда.

Телєґрами.

Відень 12 червня. Нині о год. пів до 5 рано приїхав Є. В. Цісар з Будапешту і поїхав до Шенбруна.

Будапешт 12 червня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить на основі інформаций з компетентної сторони, що в справі управильненя боку ренти угорскої настало, що правда зближенє обох правительств, однак не можна ще говорити о остаточній умові.

Париж 12 червня. Echo de Paris доносить, що ґен. Балью, командант в Монпелїє повідомив мінїстра війни, що на случай розрухів не єсть певний войска.

Берлин 12 червня. До бюра Вольфа доносять з Петербурга: Президент мінїстрів Столипін вислав до президента Думи Ґоловіна письмо, в котрім просить єго, щоби Дума о скілько можна прискорила справу виданя тих послів, против котрих розведено слїдство о злочини, що потягають за собою утрату горожаньских прав. Президент мінїстрів вказує на утрудненє, якого дізнає слїдство через то, що Дума не хотїла заняти ся сею справою.

Берлин 12 червня. До бюра Вольфа доносять з Петербурга: Социяльні демократи внесли в Думі проєкт закона о свободі зборів. Після того проєкту всім горожанам росийским без ріжниці віку і пола має бути вільно в якім небудь місци відбувати збори під голим небом або в замкнених льокалях без призволеня властий полїцийних. Урядники, котрі би перешкаджали таким зборам мали би бути карані вязницею до 6 місяців.

Київ 12 червня. Спалено маєтність Рубаний міст поміщика Козаковского разом зі запасами збіжа.

Пенза 12 червня. Ограблено маєтність Пелетва, належачу до поміщика Обухова і убито єму доньку.

Білград 12 червня. Посол і президент товариства сербских дневникарів Петрович іменований мінїстром справ внутрішних. Петрович належить до ґрупи Вуіча.

Париж 12 червня. Часописи доносять, що також в касарни 122 полку піхоти в Монпелїє прийшло до бунту з причини демонстрантів винороби.

Томашів 12 червня. Вчера убито тут вахмайстра жандармериї. З тої причини доконано у всіх фабриках ревізиї і арештовано богато робітників.

Господарство, промисл і торговля.

— Ціна збіжа у Львові дня 11 червня: **Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця** 9·50 до 9·70; **жито** 8·— до 8·20; **овес** 9·— до 9·30; **ячмінь пашний** —·— до —·—; **ячмінь броварний** 9·— до 9·50; **ріпак** —·— до —·—; **льнянка** —·— до —·—; **горох до варення** 11·50 до 12·—; **вика** 0·— до 0·—; **бобик** 0·— до 0·—; **гречка** —·— до —·—; **кукурудза стара** —·— до —·—; **хміль за 56 кільо** —·— до —·—; **конюшина червона** —·— до —·—; **конюшина біла** —·— до —·—; **конюшина шведска** —·— до —·—; **тимотка** —·— до —·—.

НАДІСЛАНЄ.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02** 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50. 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32** 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня, 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави руской 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).